

[Lundberg.]

Sammenkobling af flere Overenskomster, eller naar Overenskomstsituationen ligger saaledes, at de fleste eller saa godt som alle Fag er med i Forhandlingerne, at samtlige Afstemningsresultater i de paagældende Fag og Organisationer kan lægges sammen, saaledes at der til Forkastelse kræves, at mindst 50 pCt. er imod det samlede Mæglingforslag. Her er der altsaa ikke Tale om noget Tillæg af Procenter, men om en ren Sammenlægning af Stemmerne og om almindelig Stemmefflerhed. Ogsaa dette synes jeg, man kan sige er rimeligt. Men jeg vil gerne tilføje, at det sidste Punktum i § 8, 2det Stykke, synes jeg maa kunne affattes paa en noget mere forstaaelig Maade. Jeg har læst det igennem 20—30 Gange, og det kniber stadig med at fastholde det. Jeg synes, der var Grund til at overveje, om Indholdet ikke kunde siges paa en mere jævn og ligefrem Maade. Jeg skal ikke læse det op, for jeg er vis paa, at hvis man ikke i Forvejen har prøvet paa at sætte sig ind i det, vil man intet forstaa. Men Meningen er, som sagt, at Stemmerne for samtlige Fag kan lægges sammen, hvad enten det alene drejer sig om Urafstemninger eller det drejer sig om baade Urafstemninger og Afstemninger i kompetente Forsamlinger.

Der har, som man kan se af Bilagene til Lovforslaget, været fremsat forskellige Forslag. Arbejdsgiverne stillede i Kommissionen et Forslag, der faktisk betød tvungen Voldgift for Arbejderne, idet man krævede, at et Mæglingforslag kun skulde anses for forkastet

„for saa vidt den kvalificerede Majoritet, der i Septemberforligets Punkt 2 er fastsat for Varsling af Arbejdsstandninger, udtaler sig for Forkastelsen“.

Det vil altsaa sige, at $\frac{3}{4}$ af alle dem, der har Ret til at stemme, skulde møde frem og stemme imod et Forslag, for at det skulde være forkastet. Det siger sig selv, at dermed var der praktisk talt lukket af for, at Arbejderne nogen Sinde kunde forkaste et Mæglingforslag. Det vilde i Realiteten sige, at et Mæglingforslag stillet af Forligsmanden var det samme som tvungen Voldgift for Arbejderne. — Arbejdsgiverne kan naturligvis altid samle deres langt mindre Forsamlinger. Og Arbejdsgiverne foreslog endog, at det samme Forhold skulde gælde, naar der var Tale om Afstemninger i en kompetent Forsamling. Det er meget naturligt, at der ikke har kunnet samles Enighed i Kommissionen om et saadant Forslag.

Forligsmandens Forslag var naturligvis en hel Del bedre, idet han gav en Margin paa 10 pCt. af Hensyn til syge og bortrejste, og derfor foreslog han, at et Forslag ikke var forkastet, medmindre 45 pCt. af de stemmeberettigede stemte imod det. Hvis Forligsmanden saa endda, for saa vidt dette ikke blev opnaaet, havde henvist Forslaget til Afgørelse i kompetente Forsamlinger, vilde det have bødet en hel Del paa det. Men Enighed paa denne Basis var der ikke Mulighed for at opnaa i Kommissionen.

Jeg kan konstatere, at der i det Udvalg, som i Henhold til Lockout-Loven har behandlet disse Spørgsmaal, ikke fra nogen Side er fremsat noget Forslag om tvungen Voldgift. Ikke blot Arbejdsgiver- og Arbejderrepræsentanter gik skarpt og kategorisk imod enhver Form for tvungen Voldgift, men heller ikke de Medlemmer af Kommissionen, som hverken tilhørte Arbejdsgiver- eller Arbejderside eller repræsenterede noget politisk Parti, fremkom med noget Forslag om tvungen Voldgift. Der kom et Forslag, som i det væsentlige bygger paa det Forslag, der i sin Tid blev fremsat i Arbejdskommissionen af 1925, og hvorefter Ministeren i visse Situationer kan gaa til Rigsdagen og bede den vedtage en Lov om, at der skal træffes Afgørelse ved Voldgift af det paagældende Stridsspørgsmaal. Her siger disse Repræsentanter for de uden for de direkte Parter staaende:

„Naar Forligsmandens Mæglingforsøg i en foreliggende eller truende Arbejdsstrid har vist sig resultatløst, og Konflikten — enten straks eller under dens senere Forløb — efter Forligsmandens Skøn vil udsætte meget omfattende Samfundsinteresser for Fare, bør han uopholdelig forelægge Sagen for et staaende Udvalg, sammensat af to Medlemmer af Præsidiumet for Den faste Voldgiftsret, Formanden for Dansk Arbejdsgiverforening og Formanden for De samvirkende Fagforbund, hvilket Udvalg yderligere tiltrædes af den Forligsmand, der har forsøgt Mægling i Konflikten, og af den ældste i Anciennet af Forligsinstitutionens andre Medlemmer. Dette Udvalg afgiver snarest muligt en Indstilling til Statsministeren om, hvorvidt Striden efter Udvalgets Formening bør søges afgjort ved tvungen Voldgift. Statsministeren kan derefter søge Rigsdagens Samtykke til, at Striden afgøres af en Voldgiftsret, hvis Sammensætning i saa Fald paa Forhaand maatte være lovfæstet.“